

KATE MILFORD

FANTOMELE
DIN HANUL
PUNGAȘILOR

Ilustrații de Jaime Zollars

Traducere din engleză de Cătălin Georgescu

CORINT BOOKS

doi

PETRECEREA BURLĂCIȚELOR

Înlemniră cu toții. Din bucătărie se auzi un zăngănit de farfurii: din cauza șocului, doamna Caraway scăpase ceva pe jos.

— Asta a fost ce cred eu că a fost? Întrebă doamna Pine.

Soneria se auzi din nou. Sunetul ei avea o tonalitate de tinichea, zumzăitoare.

— Cred că da, zise domnul Pine, așezând pe masa din sufragerie cafeaua pe care tocmai și-o adusese. Cred că ar trebui să mă duc.

— Asta înseamnă că cineva vrea să urce până aici? Întrebă Emmett.

— Nu sus, zise tatăl lui Milo în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu a fost soneria de la funicular.

— Vin și eu, zise Milo și țâșni după cizme și palton.

Greenglass House avea două sonerii acum. Una dintre ele era clopotul care atârna pe verandă aproape de când fusese construită casa și era legat printr-o serie de corzi de un levier aflat pe docul de la baza dealului. De obicei aceasta

era soneria care anunța oaspeții, pentru că majoritatea lor ajungeau acolo pe apă. Dar mai era și o a doua sonerie, mai nouă, cea pe care tatăl lui Milo o montase anul acesta. Și aceasta era foarte veche, dar era electrică și nu ducea la doc, ci sus, pe deal, în pădure. Nu fusese folosită niciodată de când fusese testată de soții Pine, cu ocazia instalării ei.

Milo și tatăl său se înghesuiră unul în celălalt și mărșă-luiră prin ger.

— Știi ce înseamnă asta, zise domnul Pine gânditor.

— Mda, răspunse Milo. Mă întreb cine o fi cu el.

Traversară peluza acoperită de chiciura scârțâitoare și se îndreptară spre copacii care acopereau panta dealului – brazi verzi-albăstrui și mesteceni de culoarea oaselor dezgolite –, trecură pe lângă dependințele din cărămidă roșie împrăștiate prin pădure și ajunseră la cea care arăta ca o hardughie micuță și dărăpănată. Ușile acesteia erau deschise, iar la intrare se zărea o siluetă înaltă și familiară: Brandon Levi, unicul conductor de pe singurul-dar-de-functul Sistem de Tranzit Subteran din Nagspeake.

— Hei, Ben. Hei, Milo, zise el în timp ce se apropia. Bag de seamă că soneria a funcționat.

— Ca prin minune, zise domnul Pine și-i strânse mâna înmănușată. A fost un test cumva?

— Mnu. Am cu mine niște personaje dubioase care caută un loc în care să se ascundă. Am vrut să mă asigur că nu e nimeni pe coastă.

Alți oaspeți. Milo mârâi.

Și totuși... se gândi el cu un fior de entuziasm. *Așa a început totul anul trecut.* Dar anul trecut totul se dovedise a nu fi altceva decât frustrare și o serie de schimbări în rutina de sărbători, care lui îi era atât de dragă. Cu un an

în urmă descoperise *Poteci Lăturalnice*, un joc cu roluri care-l ajutase să-și găsească o versiune mai eroică a propriei persoane sub forma unui personaj numit Negret. Negret era alpinist, un fel de *joker* sau păcălici specializat în recunoașteri și spionaj – un fel de Milo-dar-nu-chiar-Milo agil, capabil și mai puțin anxios, pe care acesta reușise să-l scoată la suprafață pentru o vreme, atunci când lucrurile deveneau imprevizibile sau păreau să scape de sub control. Punându-se în pielea lui Negret, jucase atunci un fel de versiune în lumea reală a jocului *Poteci Lăturalnice*, o campanie desfășurată chiar în Greenglass House, iar în cadrul acelei campanii descoperise secretele care aduseseră acolo opt oaspeți neașteptați.

Dar toate acestea se întâmplaseră din cauză că, anul trecut, printre străinii aceia care apăruseră era și cineva special, cineva care-l introdusese în tainele jocului *Poteci Lăturalnice* și ale lui Negret. Așteptase tot anul ca fata aceea să apară din nou, dar ea nu se mai întorsese.

Meddy.

Între timp, domnul Pine se schimbase la față.

— Avem un musafir – un fan de-al lui Skellansen, un fel de student – și pare destul de inofensiv. Pleacă poimâine, zise el și-și înălță capul pentru a se uita peste umărul lui Brandon. Dar cine e cu tine? Cineva cunoscut?

— Surpriză, zise Brandon sec, apoi se aplecă înspre stație. Hei, voi ați auzit? Ce ziceți, riscați?

— De parcă am avea unde altundeva să mergem, Brandon.

— Putem să mergem odată? Mi-a înghețat fundul aici!

Milo nu mai auzise vocile acestea de multă vreme, dar le recunoscă imediat, iar pe față îi apărură un zâmbet larg.

Și tatăl lui Milo le recunosc.

— Haideți afară, zise el rîzînd.

Brandon se dădu la o parte și din stație apărură două femei pe la douăzeci și ceva de ani.

— Ta-daaaam! făcu cea căreia i se vedea o șuviță roșcată și cărlionțată apărînd de sub căciula neagră.

— Crăciun fericit! zise cealaltă, care purta o beretă neagră peste părul de culoare albastru-deschis. Scuze c-am venit pe nepusă masă!

Oricât de mult ar fi detestat Milo ideea venirii mai multor oaspeți la ei acasă, în cazul acestora era diferit. Ele făceau parte din grupul bizar și neașteptat de străini care apăruseră la Greenglass House în vacanța de iarnă a anului trecut, deși pe vremea aceea veniseră aici ca adversare. Acum, din câte se părea, veniseră ca prietene.

— Bună, Clem. Bună, Georgie, zise Milo făcându-le cu mâna. Mă bucur să vă văd.

— Dar ce-i cu salutul ăsta? îl admonestă Clem cea roșcată. Te pomenești că data viitoare o să vrei să dăm și mâna, nu? zise ea și-l îmbrățișă strîns.

— Te-as îmbrățișa și eu, dar dacă mai stăm mult aici o să mor de hipotermie, zise Georgie Moselle, cea cu părul albastru.

Era frig, dar nu chiar *atât* de frig. Milo se uită mai îndeaproape la Georgie și realizează că aceasta înota, practic, într-o salopetă făcută, probabil, pentru cineva de peste doi metri înălțime. Cineva de statura lui Brandon. Acesta, observă Milo (acum că începuse să fie atent), nu purta nimic peste blugi și cămașă și părea să-i fie, la rîndu-i, destul de frig.

— Ai părul ud? întrebă domnul Pine.

— Și pantofii, mormăi Georgie. Și hainele, de aceea înot în ale lui Brandon. Căruia îi sunt foarte recunoscătoare, mai adăugă ea în timp ce porneau cu toții spre casă.

— *De ce* ai părul ud? întrebă Milo.

— Și ce căutați aici? interveni domnul Pine. Nu că nu ne-ar face plăcere să vă vedem, desigur.

— Desigur, zise Clem rânjind.

Apoi, obișnuitul ei simț al umorului păli:

— Cele două întrebări au legătură între ele.

— Suntem fugare, zise Georgie pe un ton sumbru. Dar, dacă întreabă cineva, weekendul acesta este petrecerea burlăcițelor dată în cinstea lui Clem, iar eu am dus-o într-o excursie.

— Weekendul burlăcițelor? repetă domnul Pine cu îndoială în glas. E doar un pretext bine ticluit sau e și ceva adevăr în treaba asta?

— Cele mai bune pretexte au întotdeauna și o parte de adevăr în ele, zise Clem. Da, eu și Owen ne căsătorim. Chiar înainte de Anul Nou. Asta dacă...

Vocea i se stinse.

— Asta doar dacă nu mă duc eu acolo și stric totul, iremediabil, termină Georgie propoziția în locul ei.

Clem o atinse pe umăr.

— Dar eu nu aveam de gând să spun asta.

— Știu că nu aveai de gând. De aceea am spus-o *eu*. Dar e adevărat.

— *Nu* este adevărat, iar dacă *eu* aș fi avut de gând să spun ceva de genul acesta, aș fi spus „dacă *eu* nu mă duc și stric totul”.

Milo se uită la tatăl său. Domnul Pine îi surprinse privirea, tresări și apoi se uită spre Brandon. Acesta schiță, cu ambele mâini, un gest care transmitea *nu mă întreba pe mine*.

Ajunseră pe peluză.

— În mod clar nu vom avea timp să aflăm mai mult de atât, zise domnul Pine. După cum îi spuneam lui Brandon, sunt destul de sigur că tipul din casă este așa cum a fost prezentat, un simplu tip pasionat, peste măsură, de ferestre. Dar el va sta aici până poimâine, așadar, până atunci, cum vreți să vă numim?

Georgie și Clem se uitară una la cealaltă.

— Puteți să ne spuneți pe numele noastre reale, zise Georgie. Niște nume false nu ne vor ajuta de data asta. Ei știu cine suntem și cum arătăm.

Până să mai apuce cineva să întrebe la ce se referă comentariul acela rău prevestitor, doamna Pine deschise ușa de la intrare. Georgie și Clem o salutară și năvăliră înăuntru, la căldură. Apoi, în timp ce toți se înghesuiau pe scări, se auzi zgomotul cauciucurilor pe pietrișul din spatele lor, iar Lizzie Caraway claxonă și scoase capul pe geamul mașinii ei albastre.

Se părea că locuința urma să fie plină o vreme. Milo nu se putea decide dacă lucrul acesta îl enerva sau nu. *Hai, Meddy*, se rugă el în tăcere. *Unde ești?*

După o repriză scurtă de saluturi și îmbrățișări, cu prezentările de rigoare pentru Emmett Syebuck, doamna Pine luă de la Georgie geanta de plastic plină de haine ude pe care le aruncă în uscător, iar Milo le conduse pe ea și pe Clem pe scări în sus, spre camerele oaspeților. Ni-ciuna n-avea cine știe ce bagaj. Clem avea un rucsac mic

și un tub pentru documente, iar Georgie avea o gentuță de poștaș. Pe la jumătatea scărilor, Milo își aminti de bunele maniere:

— Vreți să vă duc eu bagajele?

— Mulțumesc, Milo, dar în bagajul meu am iarăși ceva din sticlă, zise Georgie cu un zâmbet pe jumătate schițat.

Milo roși. Cu un an în urmă, spărsese o sticlă de par-fum în timp ce o ajuta pe Georgie cu bagajele.

— Nici eu n-am nevoie de ajutor, zise Clem. Mulțumesc, oricum.

— OK. Aveți vreo preferință? întrebă el în timp ce urcau spre etajul al doilea.

— Unde stă studentul acela? întrebă Georgie.

— La etajul acesta. La camera 3E.

— Atunci hai să urcăm la patru, zise Clem, pe un ton obosit.

— Ca să-ți faci exercițiile de alergare din nou? întrebă Milo.

Când fusese oaspetele lor, cu un an în urmă, Clem își petrecuse mult timp alergând pe scări.

Dar ea scutură din cap.

— Nu vreau decât puțină intimitate. Nu știu dacă o să am chef de alergat.

Milo se încruntă. Nu era deloc Clem Candler pe care o știa el.

Merseră încolonați până la etajul al patrulea, deasupra căruia se mai afla doar mansarda. Clem alese camera 5W, aceeași pe care o alesese și cu un an în urmă, iar Georgie o luă pe cea de alături. Pe când se pregăteau să-și închidă fiecare ușa, se auziră niște pași duduind pe scări, iar de

după colț își făcu apariția Emmett Syebuck cu aparatul de fotografiat lovindu-i-se de șold.

— Stați un pic, zise el gâfâind.

Clem și Georgie scoaseră capetele pe hol, cu bagajele încă în mâini.

— Aș putea, vă rog... sunt aici două ferestre pe care nu le-am desenat încă. Aș putea face niște poze înainte să vă instalați în camere?

Cele două fete se uitară una la cealaltă, apoi, cu niște expresii curioase, îl cercetară pe studentul la Arte care încerca să-și recapete elanul.

— Pe care dintre ele mai trebuie să le studiezi? întrebă Milo.

Emmett mai trase o dată adânc aer în piept și arătă spre camera lui Clem.

— Fereastra emailată se află acolo, nu? De aceea am nevoie. Și de cea din 5E, cred.

Clem ieși din cameră și flutură brațul.

— Dă-i drumul. Eu oricum alesesem altă cameră. Doar mă uitam la fereastra emailată, atâta tot.

— Ah, mulțumesc, zise Emmett, apoi se uită la Georgie. Dar tu? Te deranjez dacă fac niște poze?

— Nu, răspunse Georgie rapid. Noi stăm amândouă la etajul trei, dar Milo ne-a zis că trebuie neapărat să vedem ferestrele de aici.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, porniră pe scări în jos. Emmett le urmări plecând. Părea puțin confuz.

— Cred că nu e nicio grabă, la urma urmei, zise Milo.

— Mda, încuviință Emmett. Oricum s-a cam întunecat. Totuși, dacă tot sunt deja sus...

Ridică din umeri și dispăru în camera 5W.

Milo coborî la etajul al treilea și merse pe hol până auzi mișcare într-una dintre camere. Ciocăni la ușa camerei 4W.

— Ce-a fost asta? întrebă, atunci când Georgie scoase capul afară.

— Instinct profesional, zise ea, iar ușa camerei alături se deschise și Clem veni lângă ei. Probabil nu era necesar, dar pentru orice eventualitate...

Se uită la Clem și continuă:

— Tu ce părere ai?

— Despre domnul Syebuck?

Clem căzu pe gânduri, apoi îl împinse ușor pe Milo în camera 4W. Intră și ea și închise ușa în urma ei. Se uită la Milo, apoi *dincolo* de Milo, ca și cum ar mai fi putut fi cineva în cameră. Milo se întoarse să vadă dacă nu cumva cineva a reușit să intre în cameră fără ca el să fi observat.

— Ești doar tu, Milo?

Oh. Milo se dezumflă.

— Da, sunt doar eu.

— Păcat. Ne-ar fi prins bine încă niște ochi și urechi.

Clem se cocoță pe birou și își bătu palmele de genunchi.

— Așadar, Syebuck, continuă ea. Nu percep niciun fel de vibrație de la el.

Se uită la Georgie, care stătea turcește pe pat, cufundată încă în salopeta lui Brandon.

— Tu?

Georgie răspunse printr-un zgomot indiferent.

— Ce altceva mai știi despre el, Milo?

— Nu prea multe. E student la universitatea din oraș și a desenat și fotografiat toată sticla din casa asta. E destul de amabil. Super entuziast.

— Dacă e la universitate, atunci Gowervine ar trebui să-l cunoască, nu-i așa? întrebă Clem. Adică... dacă studiază sticla și celelalte. Oare câți tocilari obsedați de sticlă ar putea fi într-o singură instituție?

— Voi încerca să dau de profesor, zise Georgie. Mă voi simți mult mai bine după ce voi verifica dacă tipul acesta e cine spune el că este.

Clem încuviință. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

Milo se uita când la una, când la cealaltă. Amândouă păreau îngrijorate. Georgie era în mod vizibil îngrijorată, iar Clem... Clem părea și ea preocupată, dar mai mult tristă. Tristețea arăta foarte ciudat pe fața ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Cele două fete ezitară să-i răspundă.

— Nu aveți încredere în mine? întrebă Milo indignat.

— Bineînțeles că avem, Milo, oftă Clem. Doar că... ei bine, tu știi cum ne câștigăm noi existența.

— Daaaa, zise Milo, târăgânând cuvântul.

— Și știi că ceea ce facem noi nu e mereu legal, în sensul strict al cuvântului, da?

— Sunteți *hoațe*, zise Milo răspicat. E vreodată legală chestia asta?

— Chestia e că nu vrem să te băgăm în belele. Sau pe părinții tăi. Pur și simplu avem nevoie de un loc în care să ne ascundem o vreme, și cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Nu așa merg lucrurile de obicei pe aici?

— De obicei, da, admise Milo.

Clientela Greenglass House consta, ca să fie clar, mai mult din contrabandiști. În general, din contrabandiști care își luau câte o vacanță pe țärm, dar, din când în când,

mai erau și oaspeți pe care familia Pine îi suspecta că nu sunt în vacanță, ci că se ascund. Milo știa asta. Și totuși... Clem și Georgie erau prietenele lor. Și, în mod clar, dădu-seră de bucluc.

— Dacă vă putem ajuta cu ceva, mama și tata ar vrea să știe, zise Milo. Și eu la fel.

— Știu, Milo, zise Clem aranjându-i părul.

Se uită la Georgie.

— Iar Milo a cam descoperit totul atunci când am fost ultima oară aici. Nimeni n-ar fi descoperit ceea ce căuta, dacă n-ar fi fost el.

— Așa este, recunosc Georgie. Lasă-mă să mă gândesc un pic.

Se uită la Milo o vreme.

— Milo? Unde e Meddy acum? întrebă ea.

— Nu știi, zise Milo, iar frustrarea pricinuită de dispariția prietenei lui ieși la suprafață. Nu am mai văzut-o de la Crăciunul trecut!

— Dar ea... o fi pe aici? insistă Georgie.

Milo scutură din cap și zise:

— Dacă este, nu se arată. Nu știi de ce. Dar dacă *nu este* aici, poate că asta înseamnă că Emmett Syebuck este cine spune că este. Anul trecut, Meddy spunea că a simțit că e ceva în neregulă în casă încă de când au început să vină oaspeții, iar lucrul acesta a contribuit la venirea ei aici.

— Fantomele, zise Clem scuturând din cap. Cine să le mai înțeleagă?

Destul de adevărat.

trei

PENTRU CLEM ȘI GEORGIE

Milo le lăsa pe Clem și pe Georgie să se instaleze – orice ar fi însemnat asta în cazul unei perechi de hoațe stresate care nu aveau vreun bagaj adevărat de desfăcut – și se duse jos, la etajul unu, unde se afla spațiul privat al familiei sale. Acolo, în biroul părinților săi, găsi cheile de la camerele 4W și 4S, pe care le duse sus, unde cele două femei încă stăteau de vorbă, șușotind cu niște voci abia auzite. Tăcură în momentul în care Milo bătu la ușă.

— Mulțumesc, zise Clem luându-i cheile din mână.

Se pregătea să închidă ușa, dar se opri, oftă și se întoarse spre Georgie.

— Cred că ar fi bine s-o fac și gata, nu-i așa?

— Doar dacă nu vrei s-o fac eu, zise Georgie pe un ton moale. Mea culpa și toate celelalte.

— Nu, cu cât trece mai mult timp fără să sun, cu atât mai ciudat va părea, zise Clem și se întoarse spre Milo. Pot să folosesc telefonul vostru?

Milo se uită la telefonul aflat pe măsuta de lângă patul lui Georgie.

— Ei, da, sigur, de ce nu.

— Nu, zise ea pe un ton de scuză, mă refeream la telefonul privat al familiei voastre. E din cauza faptului că tipul ăla, Syebuck, se tot plimbă pe aici. Ar trebui să le cer voie părinților tăi?

— Nu, e-n regulă. Nu se vor supăra. Hai că te conduc.

O duse pe Clem la etajul unu. Lucrul acesta, cel puțin, rămăsese la fel – dacă n-ar fi știut că e și Clem acolo, Milo nici n-ar fi simțit că e cineva în spatele lui. Mergea fără să facă vreun zgomot, ca o pisică.

— Hei, Clem? întrebă el. Dacă tot ești aici, crezi că-mi poți arăta cum funcționează șperaclul pe care mi l-ai făcut cadou anul trecut?

— Desigur, Milo, zise ea pe un ton preocupat. Hei, poți să-mi faci și tu o favoare? Vrei să ții de șase pentru mine cât dau un telefon? Pentru orice eventualitate.

— Sigur, zise Milo deschizând ușa biroului și arătându-i telefonul aflat pe birou. Te aștept afară.

Clem se strecură înăuntru și deschise ușa. Milo se așeză turcește. O clipă mai târziu, dincolo de perete, Clem începu să vorbească. Se auzea ca și cum i-ar lăsa un mesaj doctorului Gowervine – nu făcea pauze pentru a-l lăsa pe celălalt să răspundă. Apoi urmă un moment de tăcere. Când vorbi din nou, avea un ton complet diferit.

— Hei, iubire. Voiam doar să-ți spun unde sunt.

La capătul celălalt al firului era, cel mai probabil, Owen. Apoi făcu o pauză.

— Știu, știu, dar Georgie a organizat o excursie de weekend și a vrut să-mi facă o surpriză. Te-aș fi sunat mai devreme, dar am crezut că ai fost și tu părtaș la asta.

Tăcere pentru o clipă; apoi Clem vorbi din nou:

— Nu-i corect. Am zis că am vrut să fac asta, da? (Tăcere.) Ne vom întoarce luni. (Tăcere, apoi un râs scurt.) Greenglass House, desigur.

Apoi urmă toată treaba aceea cu *Te iubesc, la revedere*. Milo se uită îndelung la tavan și încercă să nu asculte nimic altceva în afară de scârțâiturile casei. În cele din urmă apăru și Clem, închise ușa în urma ei și se așeză pe un scaun lângă Milo. Rămase tăcută câteva clipe, apoi întoarse capul spre el, să-l privească.

— Să nu-i minți niciodată pe cei pe care-i iubești, Milo. E un lucru foarte urât și te secătuieste de energie.

— Hm. OK, zise Milo neajutorat. Ești bine?

— Pentru moment, da, zise ea cu un zâmbet șters și se ridică în picioare. Mulțumesc.

Apoi plecă, silențioasă ca întotdeauna.

Având în vedere că la han erau acum trei guri în plus de hrănit (plus Brandon, care se oferise să rămână și el la cină, dacă n-avea nimeni nimic împotriva), Lizzie se duse înapoi în oraș să facă aprovizionarea. Ea și mama ei se oferiseră să rămână peste noapte și să ajute la prepararea meselor de a doua zi. Până s-a întors și s-au așezat cu toții la masă, se făcuse deja ora șapte – ceea ce nu era mult mai târziu față de ora lor obișnuită pentru cină, dar, după toate venirile și plecările și, cumulat cu înserarea timpurie, lui Milo i se păru foarte târziu.

Masa era plină: Milo și părinții lui, doamna Caraway și Lizzie, Brandon, Emmett, Clem și Georgie, care părea ceva mai relaxată acum că era din nou îmbrăcată în hainele ei, uscate de data aceasta. Și, chiar dacă cele două fete

nu se purtau încă natural, fu o cină destul de agreabilă. În plus, doamna Caraway se pricepea destul de bine la roșii și ouă prăjite. Milo mănca două porții.

— Am auzit că avem și un motiv să sărbătorim, zise Lizzie, aruncându-și un braț pe după umerii lui Clem.

— Da, e adevărat, zise Clem arborând un zâmbet larg, dar vizibil forțat. Owen și cu mine ne căsătorim chiar înaintea de Anul Nou.

— Am luat niște șampanie din oraș, îi zise Lizzie. Putem ține un toast în seara asta.

— Ah, super, Lizzie. Mulțumesc.

— Știi, ei au devenit un cuplu chiar aici, îi zise Brandon lui Emmett. Anul trecut, de Crăciun.

— Așa este, zise Clem. De aceea Georgie s-a hotărât să mă aducă înapoi aici, pentru o excursie, chiar înainte ca eu și Owen să ne punem pirostriile.

— Chiar mă miram, zise Emmett. Pare un loc cam retras pentru o petrecere a burlăciștelor.

— Eu sunt genul de fată retrasă, îi zise Clem.

— Atunci, trebuie să-l fi întâlnit și pe dr. Gowervine, continuă studentul la Arte. Nu a fost și el aici anul trecut, de Crăciun?

Milo ridică privirea spre părinții lui. Nimeni nu confirmă. Din fericire, soții Pine aveau răspunsurile deja pregătite – probabil încă din clipa în care apăruse Emmett la ușa lor:

— Sunt sigură că veți înțelege faptul că nu vorbim despre oaspeții noștri cu nimeni altcineva, zise doamna Pine pe un ton blând. Le respectăm intimitatea.

Emmett încuviință, spășit:

— Desigur.

— Așadar, ce vă aduce pe *dumneavoastră* aici, domnule Syebuck? întrebă Georgie.

Milo se gândi că era ceva demn de inchiziție în tonul ei, dar, dacă într-adevăr fusese vorba de așa ceva, trecuse pe lângă urechile lui Emmett. Stânjeneala acestuia dispăru imediat, ca prin minune, iar zâmbetul pe care-l întoarse spre Georgie era atât de larg încât o făcu să se dea puțin pe spate:

— Glumiți? Locul acesta e o operă de artă!

Arată spre candelabrul de deasupra mesei, un fel de reprezentare minimalistă a unei corăbii cu niște piese triunghiulare de sticlă sablată pe post de vele.

— O lucrare veritabilă de-a lui Skellansen care atârnă într-un han! E ca și cum cineva te-ar invita la el acasă de Ziua Recunoștinței și ai descoperi că locuiește într-o casă proiectată de Frank Lloyd Wright. Sau te-ai duce pe mare cu un prieten și ai descoperi că barca lui e un velier Clinkervell original, zise el și tresări vesel. E extraordinar. Ca să nu mai vorbesc de celelalte lucrări în sticlă. Piese din secolul al optsprezecelea pe casa scărilor. Fereastra emailată de la etajul al patrulea! Știați că aceea e o fereastră Wellshowe? Din câte știu eu, nu mai există nicio altă fereastră Wellshowe în Nagspeake, doar la muzeu! Iar ea le-a vopsit *in situ*, pentru a fi realizate în funcție de o anumită lumină din acest loc, la un anumit moment dintr-o anumită zi din an. Dacă acesta este locul original al acestei lucrări, e o ocazie fără precedent să poți vedea fereastra așa cum a vrut artistul să fie văzută. În plus, adăugă el întorcându-se spre familia Pine, asta ar însemna că Ellamae Wellshowe a fost, odată, *cu adevărat aici*, că a fost cu adevărat *în casa voastră!*